Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

10. září 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Životní prostředí a ochrana lidského zdraví — Nařízení (ES) č. 1907/2006 (nařízení REACH) — Článek 7 odst. 2 a článek 33 — Látky vzbuzující mimořádné obavy, které jsou obsaženy v předmětech — Oznamovací povinnost a povinnost poskytnout informace — Výpočet prahové hodnoty 0,1 % hmotnostních“

Ve věci C-106/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Francie) ze dne 26. února 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 6. března 2014, v řízení

Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD),

Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

proti

Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. ledna 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Fédération des entreprises du commerce a de la distribution (FCD) a Fédération des magasins de bricolage a de l'aménagement de la maison (FMB) A. Gossementem a A.-L. Vigneronem, avocats,

— za francouzskou vládu D. Colasem a S. Menezem, jakož i S. Ghiandoni, jako zmocněnci,

— za belgickou vládu J. Van Holm a C. Pochet, jakož i T. Maternem, jako zmocněnci,

— za dánskou vládu C. Thorningem a M. Wolff, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

— za německou vládu T. Henzem a K. Petersen, jako zmocněnci,

— za Irsko E. Creedon a G. Hodge, jakož i T. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Kennedym, SC, a G. Gilmore, BL,

— za řeckou vládu K. Paraskevopoulou a V. Stroumpouli, jako zmocněnkyněmi,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za švédskou vládu A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a N. Otte Widgren, jakož i L. Swedenborgem, E. Karlssonem a F. Sjövallem, jako zmocněnci,

— za norskou vládu K. B. Moenem a K. E. Bjørndal Klosteren, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi J.-P. Keppennem a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. února 2015,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 odst. 2 a článku 33 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. L 396, s. 1), ve znění nařízení Komise (EU) č. 366/2011 ze dne 14. dubna 2011 (Úř. věst. L 101, s. 12, dále jen „nařízení REACH“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (Svaz obchodních a distribučních podniků, dále jen „FCD“) a Fédération des Magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (Svaz obchodů pro kutily a zařízení domácnosti, dále jen „FMB“) na jedné straně a ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie (Ministerstvo životního prostředí, udržitelného rozvoje a energetiky) na straně druhé, týkající se platnosti sdělení hospodářským subjektům ohledně povinnosti poskytovat informace o látkách obsažených v předmětech podle čl. 7 odst. 2 a článku 33 nařízení č. 1907/2006 (REACH). – Výklad prahové hodnoty 0,1 % hmotnostních uvedené v čl. 7 odst. 2 a článku 33 (JORF ze dne 8. června 2011, s. 9763, dále jen „sdělení ze dne 8. června 2011“).

Právní rámec

Unijní právo

3 V bodech odůvodnění nařízení REACH se uvádí:

„(1) Toto nařízení by mělo zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí a volný pohyb látek samotných a obsažených v směsích a v předmětech a současně zvýšení konkurenceschopnosti a inovace. [...]

(2) Účinného fungování vnitřního trhu pro látky lze dosáhnout, pouze pokud se požadavky kladené na látky nebudou mezi členskými státy podstatně lišit.

(3) Při sbližování právních předpisů týkajících se látek je nutné zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí s cílem dosáhnout udržitelného rozvoje. Tyto právní předpisy by se měly uplatňovat nediskriminačním způsobem bez ohledu na to, zda jsou látky obchodovány na vnitřním nebo mezinárodním trhu v souladu s mezinárodními závazky Společenství.

[...]

(12) Důležitým cílem nového systému, který má být tímto nařízením zřízen, je podpořit a v určitých případech zajistit, že látky vzbuzující mimořádné obavy budou postupně nahrazeny méně nebezpečnými látkami nebo technologiemi, jsou-li k dispozici vhodné a z ekonomického a technického hlediska uskutečnitelné alternativy. [...]

[...]

(21) Ačkoli by informace o látkách získané prostřednictvím vyhodnocení měly být v první řadě použity výrobci a dovozci k řízení rizik souvisejících s těmito látkami, mohou být rovněž použity pro zahájení povolovacích nebo omezovacích postupů podle tohoto nařízení nebo podle postupů pro řízení rizik stanovených jinými právními předpisy Společenství. Proto by se mělo zajistit, aby tyto informace byly dostupné příslušným orgánům a mohly jimi být použity pro účely těchto postupů.

[...]

(29) Jelikož by výrobci a dovozci předmětů za své předměty měli nést odpovědnost, je vhodné zavést požadavek registrace u látek, jejichž uvolňování z předmětu se předpokládá a které pro toto použití nebyly registrovány. Látky vzbuzující mimořádné obavy, které jsou v předmětech obsaženy v množství převyšujícím prahovou hodnotu množství a koncentrace, by měly být oznámeny [Evropské agentuře pro chemické látky] v případě, že není možné vyloučit expozici látce a že látka pro toto použití nebyla nikým registrována. [...]

[...]

(34) Požadavky na získávání informací o látkách by měly být odstupňovány podle objemu výroby nebo dovozu látky, neboť tyto objemy naznačují možnost expozice člověka a životního prostředí látkám, a měly by být podrobně popsány. Nové toxikologické a ekotoxikologické informace by měly být vyžadovány pouze u prioritních látek v množství mezi 1 a 10 tunami, aby se tak snížil možný dopad na látky v malém objemu. U ostatních látek v tomto množstevním rozmezí by měly existovat pobídky, aby se podpořilo předkládání těchto informací výrobci nebo dovozci.

[...]

(56) Součástí odpovědnosti výrobců nebo dovozců za řízení rizik látek je oznamování informací o těchto látkách ostatním profesionálním účastníkům, například následným uživatelům nebo distributorům. Kromě toho by měli výrobci nebo dovozci předmětů poskytovat údaje o bezpečném užívání předmětů uživatelům v průmyslu a profesionálním uživatelům i zákazníkům na jejich žádost. Tato důležitá odpovědnost by se měla rovněž vztahovat na celý dodavatelský řetězec, aby všichni účastníci mohli plnit své povinnosti v souvislosti s řízením rizik plynoucích z používání látek.

[...]

(58) Pro zajištění řetězce odpovědnosti by měli následní uživatelé odpovídat za posouzení rizik vyplývajících z jejich vlastního používání látek, není-li toto používání uvedeno v bezpečnostním listu poskytnutém dodavatelem, ledaže dotčený následný uživatel přijme přísnější ochranná opatření, než jsou opatření doporučená jeho dodavatelem, nebo pokud jeho dodavatel nemusel tato rizika posuzovat nebo o nich poskytnout informace. Z téhož důvodu by následní uživatelé měli řídit rizika plynoucí z jejich používání látek. Kromě toho je vhodné, aby každý výrobce nebo dovozce předmětu obsahujícího látku vzbuzující mimořádné obavy poskytl dostatečné informace umožňující bezpečné používání takového předmětu.

[...]

(63) Je rovněž nutné zajistit, aby získávání údajů bylo přizpůsobeno skutečným informačním potřebám. [...] Agentura by ve spolupráci s členskými státy měla dát prioritu určitým látkám, například těm, které mohou vzbuzovat mimořádné obavy.

[...]

(69) K zajištění dostatečně vysoké úrovně ochrany lidského zdraví, včetně zohlednění příslušných skupin obyvatelstva a případně určitých zranitelných podskupin obyvatelstva, a životního prostředí by měla být látkám vzbuzujícím mimořádné obavy v souladu se zásadou předběžné opatrnosti věnována velká pozornost. Povolení by mělo být uděleno v případě, že fyzické nebo právnické osoby žádající o povolení orgánu udělujícímu povolení prokáží, že rizika pro lidské zdraví a životní prostředí vyplývající z použití látky jsou náležitě kontrolována. Použití mohou být též povolena, pokud lze prokázat, že socioekonomické přínosy plynoucí z používání látky převažují nad riziky spojenými s jejím používáním a že neexistují žádné vhodné alternativní látky nebo technologie, které jsou z ekonomického a technického hlediska uskutečnitelné. S ohledem na řádné fungování vnitřního trhu je vhodné, aby orgánem udělujícím povolení byla Komise.

(70) Nepříznivým účinkům na lidské zdraví a životní prostředí plynoucím z látek vzbuzujících mimořádné obavy by se mělo předcházet uplatňováním opatření k řízení rizik s cílem zajistit, že jsou veškerá rizika plynoucí z použití látky náležitě kontrolována, a s výhledem na postupné nahrazení těchto látek vhodnými bezpečnějšími látkami. Opatření k řízení rizik by měla být uplatňována, aby se zajistilo, že při výrobě, uvádění na trh a používání těchto látek je expozice těmto látkám, včetně vypouštění, emisí a ztrát v průběhu celé životnosti, pod mezní hodnotou, po jejímž překročení může dojít k nepříznivým účinkům. [...]

[...]

(117) Občané EU by měli mít přístup k informacím o chemických látkách, jejichž účinkům mohou být vystaveni, aby mohli přijímat informovaná rozhodnutí o používání chemických látek. Průhledným způsobem, jak toho docílit, je poskytnout jim volný a snadný přístup k základním údajům obsaženým v databázi agentury, včetně stručných profilů nebezpečných vlastností, požadavků na označování a příslušných právních předpisů Společenství, včetně povolených použití a opatření k řízení rizik. [...]

[...]

(130) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž stanovit pravidla pro látky a zřídit Evropskou agenturu pro chemické látky, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.“

4 Článek 1 nařízení REACH, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.“

5 V článku 2 tohoto nařízení, nadepsaném „Použití“, se v odstavci 2 uvádí:

„Látkou, směsí ani předmětem ve smyslu článku 3 tohoto nařízení není odpad, jak je vymezen směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/12/ES [ze dne 5. dubna 2006 o odpadech].“

6 Článek 3 zmíněného nařízení, nadepsaný „Definice“, obsahuje tato vymezení:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) ‚látkou‘ chemický prvek a jeho sloučeniny v přírodním stavu nebo získané výrobním procesem, včetně všech přídatných látek nutných k uchování jeho stability a všech nečistot vznikajících v použitém procesu, avšak s vyloučením všech rozpouštědel, která lze oddělit bez ovlivnění stability látky nebo změny jejího složení;

2) ‚směsí‘ směs nebo roztok složený ze dvou nebo více látek;

3) ‚předmětem‘ věc, která během výroby získává určitý tvar, povrch nebo vzhled určující její funkci ve větší míře než její chemické složení;

4) ‚výrobcem‘ předmětu fyzická či právnická osoba, která vyrábí nebo sestavuje předmět na území Společenství;

[...]

7) ‚žadatelem o registraci‘ výrobce nebo dovozce látky anebo výrobce nebo dovozce předmětu, který podává žádost o registraci látky;

[...]

10) ‚dovozem‘ fyzické uvedení na celní území Společenství;

11) ‚dovozcem‘ fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která odpovídá za dovoz;

12) ‚uvedením na trh‘ dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma. Za uvedení na trh se považuje rovněž dovoz;

[...]

33) ‚dodavatelem‘ předmětu výrobce nebo dovozce předmětu nebo jiný účastník dodavatelského řetězce, který předmět uvádí na trh;

[...]

35) ‚příjemcem‘ předmětu průmyslový nebo profesionální uživatel nebo distributor, kterému je předmět dodáván, avšak nikoli spotřebitel;

[...]“

7 Článek 6 nařízení REACH, nadepsaný „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených v směsích“, v odstavci 1 stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, podá agentuře žádost o registraci každý výrobce nebo dovozce látky samotné nebo obsažené v jedné či více směsích v množství 1 tuny nebo větším za rok.“

8 Článek 7 tohoto nařízení, nadepsaný „Žádosti o registraci a oznamování látek obsažených v předmětech“, zní takto:

„1. Každý výrobce nebo dovozce předmětů podá agentuře žádost o registraci pro každou látku v nich obsaženou, jsou-li splněny obě tyto podmínky:

a) látka je v těchto předmětech přítomna v celkovém množství větším než 1 tuna na výrobce nebo dovozce za rok;

b) počítá se s uvolňováním látky za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití.

Podání žádosti o registraci podléhá poplatku podle hlavy IX.

2. Každý výrobce nebo dovozce předmětů podá agentuře oznámení […], splňuje-li látka kritéria v článku 57, je-li identifikována v souladu s čl. 59 odst. 1 a jsou-li splněny obě tyto podmínky:

a) látka je v těchto předmětech přítomna v celkovém množství větším než 1 tuna na výrobce nebo dovozce za rok;

b) látka je v těchto předmětech přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních.

3. Odstavec 2 se nepoužije, pokud může výrobce nebo dovozce vyloučit expozici člověka nebo životního prostředí za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití, včetně odstraňování. V těchto případech poskytne výrobce nebo dovozce příjemci předmětu náležité pokyny.

[...]

6. Odstavce 1 až 5 se nevztahují na látky, které již byly pro dané použití registrovány.

[...]“

9 Článek 10 uvedeného nařízení vyjmenovává informace, které mají být předány pro všeobecné účely registrace.

10 Podle článku 33 nařízení REACH, nadepsaného „Povinnost sdělovat informace o látkách v předmětech“:

„1. Každý dodavatel předmětu obsahujícího látku, která splňuje kritéria uvedená v článku 57 a je identifikována podle čl. 59 odst. 1, v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních, poskytne příjemci předmětu dostatek informací umožňujících bezpečné použití předmětu, včetně alespoň názvu látky.

2. Na žádost spotřebitele každý dodavatel předmětu obsahujícího látku, která splňuje kritéria uvedená v článku 57 a je identifikována v souladu s čl. 59 odst. 1 v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních, poskytne spotřebiteli dostatek informací umožňujících bezpečné použití předmětu, včetně alespoň názvu látky.

Příslušné informace musí být poskytnuty zdarma do 45 dní po obdržení žádosti.“

11 V článku 55 tohoto nařízení, nadepsaném „Cíl povolování a posuzování náhrad“, se uvádí:

„Cílem této hlavy je zajistit řádné fungování vnitřního trhu a zároveň zajistit, aby rizika plynoucí z látek vzbuzujících mimořádné obavy byla náležitě kontrolována a aby tyto látky byly postupně nahrazeny vhodnými alternativními látkami nebo technologiemi, je-li to z hospodářského a technického hlediska uskutečnitelné. Za tímto účelem všichni výrobci, dovozci a následní uživatelé žádající o povolení analyzují dostupnost alternativních látek a zváží jejich rizika a technickou a ekonomickou uskutečnitelnost náhrady.“

12 Článek 57 uvedeného nařízení, nadepsaný „Látky, které mají být zahrnuty do přílohy XIV“, stanoví:

„Do přílohy XIV mohou být postupem podle článku 58 zahrnuty tyto látky:

a) látky, které splňují kritéria pro klasifikaci v třídě nebezpečnosti ‚karcinogenita‘ kategorie 1A nebo 1B v souladu s oddílem 3.6 přílohy I nařízení (ES) č. 1272/2008;

b) látky, které splňují kritéria pro klasifikaci v třídě nebezpečnosti ‚mutagenita v zárodečných buňkách‘ kategorie 1A nebo 1B v souladu s oddílem 3.5 přílohy I nařízení (ES) č. 1272/2008;

c) látky, které splňují kritéria pro klasifikaci v třídě nebezpečnosti ‚toxicita pro reprodukci‘ kategorie 1A nebo 1B, členění ‚nepříznivé účinky na sexuální funkci a plodnost nebo na vývoj‘, v souladu s oddílem 3.7 přílohy I nařízení (ES) č. 1272/2008;

d) látky, které jsou perzistentní, bioakumulativní a toxické podle kritérií stanovených v příloze XIII tohoto nařízení;

e) látky, které jsou vysoce perzistentní a vysoce bioakumulativní podle kritérií stanovených v příloze XIII tohoto nařízení;

f) látky – například látky s vlastnostmi vyvolávajícími narušení endokrinní činnosti nebo s perzistentními, bioakumulativními a toxickými vlastnostmi nebo s vysoce perzistentními a vysoce bioakumulativními vlastnostmi, které nesplňují kritéria písmen d) ani e) – pro které existuje vědecký důkaz o možných vážných účincích na lidské zdraví nebo životní prostředí, jež vzbuzují stejné obavy jako účinky jiných látek uvedených v písmenech a) až e), a které jsou identifikovány v jednotlivých případech postupem podle článku 59 tohoto nařízení.“

13 Článek 59 téhož nařízení stanoví postup, který se použije k identifikaci látek uvedených v článku 57.

14 Podle článku 77 nařízení, nadepsaného „Úkoly“:

„1. Agentura poskytuje členským státům a orgánům Společenství co nejlepší vědeckou a technickou pomoc v otázkách týkajících se chemických látek, které spadají do její působnosti a které jí jsou předloženy podle tohoto nařízení.

2.

Sekretariát plní tyto úkoly:

[...]

g) případně poskytuje technické a vědecké pokyny a nástroje pro fungování tohoto nařízení, zejména s cílem pomáhat při vyhotovování zpráv o chemické bezpečnosti (v souladu s článkem 14, čl. 31 odst. 1 a čl. 37 odst. 4) a použití čl. 10 písm. a) bodu viii), čl. 11 odst. 3 a čl. 19 odst. 2 průmyslem, a především malými a středními podniky, a technické a vědecké pokyny pro použití článku 7 výrobci a dovozci předmětů;

h) poskytuje technické a vědecké pokyny týkající se uplatňování tohoto nařízení příslušným orgánům členských států a poskytuje podporu kontaktním místům členských států zřízeným podle hlavy XIII;

i) poskytuje pokyny partnerům, včetně příslušných orgánů členských států pro sdělování informací veřejnosti o rizicích a bezpečném použití látek samotných nebo obsažených v přípravcích nebo v předmětech;

[...]

k) připravuje vysvětlující informace o tomto nařízení pro ostatní partnery;

[...]

m) vede rejstřík rozhodnutí a stanovisek založených na závěrech Výboru členských států ohledně výkladu a provádění tohoto nařízení;

[...]“

Poznámka Komise ze dne 4. února 2011

15 Z dokumentu služeb Evropské komise CA/26/2011 ze dne 4. února 2011 nazvaného „Aktualizace sdělení Komise – Látky v předmětech“, určeného příslušným vnitrostátním orgánům, vyplývá, že „[K]omise dospěla k závěru, že předměty, které v jisté fázi svého životního cyklu odpovídají definici předmětu ve smyslu nařízení REACH, přestávají být jednotlivými předměty, jakmile jsou začleněny do sestavy jiného předmětu. Z tohoto důvodu se povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 a článku 33 uplatní pouze v souvislosti s takovými sestavenými předměty, a nikoli jejich jednotlivými složkami.“

Pokyny ECHA

16 Pokyny k požadavkům na látky v předmětech, zveřejněné Evropskou agenturou pro chemické látky (dále jen „ECHA“) dne 1. dubna 2011 (dále jen „pokyny ECHA“), se v kapitole 4 zabývají určením koncentrace látky vzbuzující mimořádné obavy, zapsané na kandidátském seznamu těchto látek, obsažené v předmětech spolu s různými složkami.

17 Bod 4. 4. pokynů ECHA, nadepsaný „Určení koncentrace látky [vzbuzující mimořádné obavy] zapsané na kandidátském seznamu, jež je obsažena ve předmětech spolu s různými složkami“, zní takto:

„[Látka vzbuzující mimořádné obavy] může být v různých složkách stejného předmětu obsažena v rozdílných koncentracích, např. v jedné koncentraci v plášti a konstrukci notebooku a v jiné koncentraci v transformátoru. Aby platily povinnosti uvedené v čl. 7 odst. 2 a článku 33, musí koncentrace této [látky vzbuzující mimořádné obavy] překročit 0,1 % (hmot.) v celém předmětu, [...], jak je určen podle kapitoly 2. K ověření této podmínky je především třeba pro každou složku zjistit, zda obsahuje více než 0,1 % (hmotnostních) látky [vzbuzující mimořádné obavy] (není-li tato informace dosud k dispozici, lze ji získat různými způsoby, jež jsou popsány v kapitole 5).“

Francouzské právo

18 Ve sdělení ze dne 8. června 2011 se uvádí:

„S odvoláním na zveřejnění revidovaných pokynů týkajících se uplatňování nařízení REACH na látky obsažené v předmětech na internetových stránkách [ECHA] (http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/articles_en.pdf) dne 1. dubna 2011, konkrétně na v nich obsaženou poznámku výkonného ředitele, že u těchto pokynů nebylo docíleno konsensu všech členských států Evropské unie, popř. Evropského hospodářského prostoru, francouzské orgány tímto sdělením podávají hospodářským subjektům informaci o výkladu o článku 7 odst. 2 a článku 33 [nařízení REACH] přijatém ve Francii.

Francouzské orgány podávají objasnění, že pojem ‚předmět' znamená každou věc, jež odpovídá definici pojmu ‚předmět" ve smyslu [nařízení REACH], čili věc, ‚která během výroby získává určitý tvar, povrch nebo vzhled určující její funkci ve větší míře než její chemické složení' (čl. 3 odst. 3). Předmět tedy může být tvořen jednou či několika věcmi odpovídajícími definici pojmu ‚předmět', a ustanovení čl. 7 odst. 2 a článku 33 se pak tudíž vztahují na každou z těchto věcí

[...]

Francouzské orgány použijí ustanovení čl. 7 odst. 2 a článku 33 na základě těchto skutečností. K ověření, zda jsou tato ustanovení dodržována, budou postupně prováděny kontroly s uplatněním pragmatického a přiměřeného přístupu k požadavkům ochrany zdraví a životního prostředí."

Spor v původním řízení a předběžná otázka

19 Návrhem ze dne 5. prosince 2011 podaly FCD a FMB žalobu ke Conseil d'État (Státní rada) proti sdělení ze dne 8. června 2011. Uváděly, že toto sdělení vychází z výkladu pojmu ‚předmět", který není v souladu s poznámkou Komise ze dne 4. února 2011 ani s pokyny ECHA. Tento soudní orgán má za to, že odpověď na žalobní důvody předložené FCD a FMB závisí na tom, zda v případě předmětu složeného z několika prvků, které samy odpovídají definici pojmu „předmět" podané v nařízení REACH, se povinnosti vyplývající z ustanovení čl. 7 odst. 2 a článku 33 tohoto nařízení uplatní pouze u složeného předmětu, anebo se týkají každého z těchto prvků.

20 Za těchto podmínek se Conseil d'État rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Uplatní se povinnosti plynoucí z ustanovení čl. 7 odst. 2 a článku 33 nařízení [REACH], je-li ‚předmět' ve smyslu tohoto nařízení složen z více prvků, které samy splňují definici ‚předmětu' uvedenou v nařízení, pouze ve vztahu ke složenému předmětu, nebo ve vztahu ke každému z prvků, které splňují definici ‚předmětu'?"

Úvodní poznámky

K předmětu tohoto řízení

21 FCD a FMB zdůrazňují, že původ sporu v původním řízení tkví v tom, že se Francouzská republika ve sdělení ze dne 8. června 2011 odchýlila od výkladu nařízení REACH. Po zveřejnění tohoto sdělení Komise přezkoumala existenci případného nesplnění povinnosti tohoto členského státu. Komise po skončení své analýzy zaslala Francouzské republice v rámci řízení 2012/2109 dne 21. června 2012 výzvu dopisem.

22 V červenci 2013 zveřejnily francouzská, belgická, dánská, německá, švédská a norská vláda pokyny určené dodavatelům předmětů. Z těchto pokynů vyplývá, že o přítomnosti látek zapsaných na kandidátském seznamu musí být poskytnuta stejná informace nezávisle na tom, zda je předmět prodáván samostatně nebo jako součást předmětu složeného z několika předmětů. Pokyny upřesňují (poznámka 3, s. 6), že zúčastněné státy ani Rakouská republika nesouhlasí s výkladem uvedeného nařízení, jejž podala ECHA ve svých pokynech.

23 Jak FCD, tak i FMB zastávají názor, že výklad obsažený ve sdělení ze dne 8. června 2011 je ve zjevném rozporu s výkladem, který od roku 2007 zastávají Komise a ECHA. Pravidla stanovená nařízením REACH však musí být vymezena a uplatňována na úrovni Unie. Toto nařízení výslovně svěřuje Komisi a ECHA úlohu prosazovat účinné uplatňování jím zavedených ustanovení. V tomto ohledu FCD a FMB připomínají, že článek 77 uvedeného nařízení výslovně stanoví, že ECHA může výrobcům a dovozcům předmětů poskytnout technické a vědecké pokyny ohledně uplatňování článku 7 tohoto nařízení a vypracovat pro zúčastněné osoby vysvětlivky k tomuto článku. Odchylný výklad francouzských orgánů podle nich představuje překážku jednotného uplatňování nařízení REACH a narušuje právní jistotu, jakož i řádné fungování vnitřního trhu a spravedlivou hospodářskou soutěž mezi hospodářskými subjekty.

24 Komise tvrdí, že rozdíly ve výkladu a provádění uvedeného nařízení mezi Francouzskou republikou a některými jinými členskými státy narušují celistvost právního řádu Unie a představují ohrožení zásad právní jistoty a legitimního očekávání, jakož i řádného fungování vnitřního trhu. Komise dále uvádí, že článek 33 téhož nařízení harmonizuje na úrovni Unie vyčerpávajícím způsobem povinnost sdělovat informace o látkách obsažených v předmětech. K tomu, aby bylo možno se od tohoto ustanovení odchýlit, by francouzské orgány musely podat důkaz o existenci důvodů souvisejících s hledisky ochrany veřejného zdraví nebo životního prostředí v souladu s čl. 114 odst. 4 až 9 SFEU.

25 Z těchto vyjádření vyplývá, že FCD, FMB i Komise žádají Soudní dvůr, aby rozhodl ohledně souladu sdělení ze dne 8. června 2011 s unijním právem. Z ustálené judikatury Soudního dvora však vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se v rámci řízení zahájeného podle článku 267 SFEU vyjadřoval ke slučitelnosti vnitrostátních právních norem s unijním právem nebo vykládal vnitrostátní zákonné nebo podzákonné právní předpisy (v tomto smyslu viz zejména rozsudek Vueling Airlines, C-487/12, EU:C:2014:2232, bod 26 a citovaná judikatura). Soudní dvůr však má pravomoc poskytnout předkládajícímu soudu veškeré poznatky k výkladu unijního práva, které mu umožní, aby tuto slučitelnost pro účely rozsudku ve věci, která mu byla předložena, sám posoudil (rozsudek Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, bod 23 a citovaná judikatura).

26 V projednávané věci není úkolem Soudního dvora rozhodnout o souladu vnitrostátního práva s unijním právem, ale poskytnout vnitrostátnímu soudu prvky výkladu nařízení REACH, aby mu umožnil posoudit, zda je podle unijního práva povinen nepoužít vnitrostátní právní normy týkající se výkladu tohoto nařízení. Soudnímu dvoru se tedy neklade otázka, zda francouzské orgány přijetím sdělení ze dne 8. června 2011 porušily své povinnosti vyplývající z unijního práva.

27 Kromě toho skutečnost, že výklad uvedeného nařízení zastávaný francouzskými orgány ve sdělení ze dne 8. června 2011 je v rozporu s výkladem přijatým ECHA v jeho pokynech, jakož i s výkladem, který Komise sdělila členským státům poprvé v roce 2007 a následně ještě jednou v roce 2011, není pro účely tohoto řízení podle článku 267 SFEU relevantní.

28 Je pravda, že čl. 77 odst. 2 nařízení REACH svěřuje sekretariátu ECHA zejména úkol „v případě potřeby poskyt[ovat] technické a vědecké pokyny a nástroje pro uplatňování tohoto nařízení, zejména s cílem […] vypracovávat technické a vědecké pokyny pro použití článku 7 výrobci a dovozci předmětů“ a „připrav[ovat] vysvětlující informace o tomto nařízení pro ostatní partnery“. Vzhledem k této vůli zákonodárce může být dokument, jako jsou pokyny ECHA, součástí prvků, které lze zohlednit pro účely výkladu téhož nařízení. Navzdory vědeckotechnické povaze aspektů týkajících se chemických látek, které jsou upraveny nařízením REACH, však dokument této povahy zůstává čistě

informativní. Jím podaný výklad ustanovení tohoto nařízení nemá normativní povahu. Tento dokument vypracovaný ECHA nepatří k unijním aktům uvedeným v článku 288 SFEU a nemůže mít právně závaznou povahu (obdobně viz rozsudek Chemische Fabrik Kreussler, C-308/11, EU:C:2012:548, bod 23).

29 Tato absence právní závaznosti ostatně výslovně vyplývá z úvodního bodu pokynů ECHA nadepsaného „Právní sdělení“. Tento bod upřesňuje, že „jediným autentickým pramenem práva je text nařízení REACH a informace obsažené v tomto dokumentu nemají povahu právního sdělení“, a že „[ECHA] vylučuje jakoukoli odpovědnost za obsah tohoto dokumentu“. Z „poznámky pro čtenáře“ navíc vyplývá, že tyto pokyny „nezískaly plnou podporu vnitrostátních orgánů členských států [...] ve fázi konečných konzultací [...] [a že] se v důsledku toho mohou společnosti setkávat s různými způsoby uplatňování, co se týče určitých aspektů tohoto dokumentu“.

30 Za těchto okolností Soudnímu dvoru přísluší, aby v rámci soudní spolupráce zavedené článkem 267 SFEU odpověděl na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce tak, aby zaručil jednotný výklad a jednotné uplatňování relevantních ustanovení zmíněného nařízení.

K nařízení REACH

31 Před přezkumem ustanovení, o jejichž výklad žádá vnitrostátní soud, je třeba připomenout, že z čl. 1 odst. 1 nařízení REACH vyplývá, že jeho účelem je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.

32 Za tímto účelem zavádí zmíněné nařízení integrovaný systém kontroly chemických látek zahrnující jejich registraci, hodnocení, jakož i povolování a případná omezení jejich užívání. Základní zásady, jimiž se řídí tyto prvky, byly prezentovány Komisí v úvodní části jejího návrhu nařízení COM(2003) 644 final ze dne 29. října 2003, který popisuje „systém REACH“ jako systém zahrnující nejprve registraci, při níž „má průmysl povinnost obstarat si relevantní informace o látkách, které vyrábí, a využívat tyto informace k zajištění bezpečnosti zmíněných látek“, následně „hodnocení umožňující prověřit, zda průmysl dodržuje své povinnosti“, povolování látek vzbuzujících mimořádné obavy, v jejichž případě jsou „rizika spojená s použitím […] vhodně zvládnuta nebo [jejichž] společenskoekonomické výhody převažují nad riziky, [pokud] jako jiné vhodné řešení neexistují náhradní látky nebo technologie“. Konečně „postup omezování vytváří záchrannou síť umožňující řízení rizik, jež nejsou přiměřeně kryta jinými ustanoveními systému REACH“.

33 V souladu s těmito cíli průmyslu ukládá nařízení REACH provádění analýzy chemických látek. Za tímto účelem zavádí různé informační mechanismy, jejichž úkolem je přispívat v celém dodavatelském řetězci k identifikaci jejich nebezpečných vlastností a k řízení rizik, s cílem zabránit nepříznivým účinkům na lidské zdraví a životní prostředí.

34 Z návrhu nařízení COM(2003) 644 final vyplývá, že v roce 1981 existovalo více než 100 000 látek a téměř 3 000 nových látek bylo následně uvedeno na trh. Z těchto látek nařízení REACH věnuje zvláštní pozornost látkám považovaným za látky vzbuzující mimořádné obavy, jak vyplývá zejména z bodů 63, 69 a 70 odůvodnění tohoto nařízení.

35 Látkami vzbuzujícími mimořádné obavy jsou ty, které jsou uvedeny jednak v čl. 57 písm. a) až e) uvedeného nařízení z důvodu karcinogenních, mutagenních či toxických vlastností pro reprodukci, nebo proto, že jsou perzistentní, bioakumulativní a toxické, nebo vysoce perzistentní a vysoce bioakumulativní, a jednak v čl. 57 písm. f) téhož nařízení, tj. všechny ostatní látky, „pro které existuje vědecký důkaz o možných vážných účincích na lidské zdraví nebo životní prostředí, jež vzbuzují stejné obavy jako účinky jiných látek uvedených v písmenech a) až e)“.

36 Článek 59 nařízení REACH zavádí postup identifikace látek vzbuzujících mimořádné obavy, který vede k sestavení seznamu tzv. „kandidátských“ látek určených pro případné zahrnutí do přílohy XIV téhož nařízení obsahující seznam látek podléhajících povolení. Jak uvedla generální advokátka v bodě 22 svého stanoviska, bylo ke dni 16. června 2014 na tomto kandidátském seznamu zapsáno 155 látek.

37 Podle čl. 7 odst. 2 nařízení REACH výrobce nebo dovozce předmětů oznámí ECHA, je-li látka zařazená na kandidátském seznamu v těchto předmětech přítomna v celkovém množství převyšujícím 1 tunu na výrobce či dovozce a rok a v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních.

38 Podle čl. 7 odst. 3 nařízení REACH se čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení nepoužije, „pokud může výrobce nebo dovozce vyloučit expozici člověka nebo životního prostředí za běžných nebo důvodně předpokládaných podmínek použití, včetně odstraňování“. Podle čl. 7 odst. 6 uvedeného nařízení se toto posledně uvedené ustanovení nevztahuje ani „na látky, které již byly pro dané použití registrovány“.

39 Z těchto okolností vyplývá, že oznamovací povinnost stanovená v čl. 7 odst. 2 téhož nařízení vyžaduje splnění následujících čtyř kumulativních podmínek:

— použití látky vzbuzující mimořádné obavy ještě nebylo předmětem registrace,

— nelze vyloučit riziko expozice člověka a životního prostředí,

— množství dotyčné látky převyšuje jednu tunu ročně na výrobce nebo dovozce, a

— koncentrace této látky v dotčeném předmětu překračuje prahovou hodnotu 0,1 % hmotnostních.

40 Článek 33 nařízení REACH je zařazen do hlavy IV tohoto nařízení, nadepsané „Informace v dodavatelském řetězci“. Zavádí povinnost sdělovat informace o látkách v předmětech. V odstavci 1 tedy stanoví, že „každý dodavatel předmětu obsahujícího [látku identifikovanou jako látka vzbuzující mimořádné obavy] v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních poskytne příjemci předmětu dostatek informací, které jsou dostupné dodavateli, aby se umožnilo bezpečné použití předmětu, včetně alespoň názvu látky“. Odstavec 2 uvedeného článku stanoví podobnou oznamovací povinnost na žádost spotřebitele týkající se každého dodavatele předmětu odpovídajícího týmž podmínkám.

K předběžné otázce

41 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda má být ohledně zboží složeného z více předmětů ve smyslu čl. 3 bodu 3 nařízení REACH čl. 7 odst. 2 a článek 33 tohoto nařízení vykládán tak, že prahová hodnota koncentrace látky vzbuzující mimořádné obavy dosahující 0,1 % hmotnostních, o kterou se jedná v těchto ustanoveních, musí být stanovena ve vztahu k celkovému množství tohoto zboží.

42 FCD a FMB, Irsko a řecká vláda, jakož i Komise mají za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět kladně. Francouzská, belgická, dánská, německá, rakouská, švédská a norská vláda mají naopak za to, že je na tuto otázku nutno odpovědět záporně.

43 K nalezení odpovědi na tuto otázku je třeba přezkoumat pojem „předmět“, jak je definován v čl. 3 bodě 3 nařízení REACH, a následně přezkoumat oznamovací povinnost a povinnost poskytnout informace v souladu s ustanoveními čl. 7 odst. 2 a článku 33 tohoto nařízení.

K pojmu „předmět“ ve smyslu čl. 3 bodu 3 nařízení REACH

44 FCD a FMB mají za to, že kvalifikace pojmu „předmět“ ve smyslu čl. 3 bodu 3 nařízení REACH se uplatní pouze u konečného předmětu, jenž se skládá ze vstupních předmětů. Opačný výklad by vedl k vzniku závažných překážek, zejména:

— povinnosti dodavatelů a dovozců určovat koncentraci látek vzbuzujících mimořádné obavy, obsažených konečném předmětu – vyrobeném, dovezeném nebo uvedeném na trh –, na základě testů nebo informací poskytnutých jejich dodavateli, což by vedlo ke složitému a nákladnému postupu, a

— značných obtíží dovozců se získáváním podrobných informací o látkách vzbuzujících mimořádné obavy, nacházejících se ve všech součástech složených předmětů pocházejících od výrobců usazených mimo Unii.

45 Francouzská vláda má za to, že čl. 3 bod 3 nařízení REACH vymezuje předmět jako výrobek, jehož funkce je více než jeho chemickým složením určována jeho tvarem. Zastává názor, že z působnosti této definice nelze vyjmout žádný předmět, byl-li mu ve výrobě propůjčen určitý tvar, povrch nebo vzhled určující jeho funkci ve větší míře, než jeho chemické složení. Z článku 7 odst. 2 a článku 33 tohoto nařízení podle francouzské vlády nevyplývá, že by bylo třeba pojem „předmět“ podrobit užšímu výkladu, než jaký požaduje ustanovení čl. 3 bodu 3 téhož nařízení.

46 V této souvislosti je třeba uvést, že pojem „předmět“ je tímto posledně uvedeným ustanovením vymezen jako „věc, která během výroby získává určitý tvar, povrch nebo vzhled určující její funkci ve větší míře než její chemické složení“.

47 Z této definice vyplývá, že kvalifikace věci jakožto předmětu ve smyslu nařízení REACH je určována třemi prvky. Zaprvé se pojem „předmět“ vztahuje pouze na věci získané „výrobním procesem“. Tento pojem se tedy týká pouze vyrobených předmětů, na rozdíl od těch, jež existují v přírodním stavu. Zadruhé musí tento proces výroby dotyčnému předmětu propůjčovat „určitý tvar, povrch nebo vzhled“ bez přihlédnutí k ostatním vlastnostem, zejména fyzikálním či chemickým. Zatřetí musí být tento tvar, povrch nebo vzhled výsledkem výrobního procesu a určovat funkci dotyčného předmětu ve větší míře než jeho chemické složení.

48 Situace vylíčená předkládajícím soudem se týká tzv. „složeného“ předmětu, jenž jím je proto, že se skládá z několika vyrobených předmětů odpovídajících kritériím vyjmenovaným v čl. 3 bodě 3 nařízení REACH. V takové situaci vyvstává otázka, zda se kvalifikace předmětu použije na jeho úrovni jakožto celku, a současně i na úrovni každého z předmětů, z nichž se skládá.

49 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že nařízení REACH neobsahuje žádné ustanovení, které by konkrétně upravovalo situaci složeného předmětu obsahujícího více předmětů. Toto mlčení uvedeného právního předpisu je třeba chápat ve světle hlavního cíle sledovaného uvedeným nařízením, jímž není regulovat všechny vyráběné předměty, ale kontrolovat chemické látky, pokud se v nich vyskytují v čisté formě nebo ve směsích, jakož i – v některých případech – zejména ty, jejichž konečný výčet je podán v článku 7 téhož nařízení, pokud jsou obsaženy v předmětech.

50 V důsledku toho nelze při neexistenci jakéhokoliv zvláštního ustanovení zavést rozlišování mezi situací předmětů tvořících součást složeného předmětu a situací předmětů samostatných, které není stanoveno v nařízení REACH. Otázka, zda může být samotný složený výrobek kvalifikován jako předmět, závisí tedy výlučně na ověření kritérií vytýčených v čl. 3 bodě 3 tohoto nařízení.

51 Věc lze tedy kvalifikovat jako předmět pouze v případě, vede-li proces jeho výroby, spočívající v kombinacích několika předmětů, k tomu, že je tomuto předmětu propůjčen určitý tvar, povrch nebo vzhled, které jsou pro jeho funkci více určující než jeho chemické složení. Na rozdíl od prostého sestavení může tedy tento výrobní proces vést ke změně tvaru, povrchu nebo vzhledu předmětů použitých jakožto součásti.

52 To však neznamená, že předměty použité v průběhu tohoto výrobního procesu v důsledku této skutečnosti nevyhnutelně ztrácejí vlastnost předmětů. V této souvislosti je třeba uvést, že čl. 2 odst. 2 nařízení REACH stanoví, že „[l]átkou, směsí ani předmětem ve smyslu článku 3 [tohoto nařízení] není odpad, jak je vymezen směrnicí [2006/12]“. Z toho vyplývá, že předmět odpovídající kritériím uvedeným v čl. 2 odst. 2 téhož nařízení přestává být „předmětem“ pro účely nařízení REACH, když se stane odpadem ve smyslu unijního práva (rozsudek Commune de Mesquer, C-188/07, EU:C:2008:359, bod 40). Kromě tohoto ustanovení neobsahuje uvedené nařízení žádné ustanovení, podle něhož by předmět odpovídající definici předmětu ve smyslu čl. 3 bodu 3 uvedeného nařízení mohl později tuto vlastnost ztratit.

53 Z předchozích skutečností vyplývá, jak uvedla generální advokátka v bodě 31 svého stanoviska, že vyrobený předmět odpovídající kritériím uvedeným v čl. 3 bodě 3 nařízení REACH neztrácí vlastnost předmětu, je-li sestaven či spojen s jinými dílčími předměty k vytvoření celkového předmětu. V takové situaci zůstává tento vyrobený předmět „předmětem“ ve smyslu tohoto ustanovení. Zachovává si tuto povahu tak dlouho, dokud si zachová specifický tvar, povrch nebo vzhled, které určují jeho funkci ve větší míře než jeho chemické složení, nebo pokud se nestane odpadem ve smyslu směrnice 2006/12.

54 Kvalifikace předmětu je tedy i nadále použitelná na každý předmět odpovídající kritériím čl. 3 bodu 3 nařízení REACH, který se stává složeným předmětem, ledaže se tento předmět po skončení výrobního procesu stane odpadem nebo ztratí tvar, povrch nebo vzhled, které určují jeho funkci ve větší míře než jeho chemické složení.

K článku 7 odst. 2 nařízení REACH

55 Oznamovací povinnost stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení REACH platí jak pro dovozce, tak i výrobce předmětů, přičemž výrobcem je podle definice čl. 3 bodu 4 tohoto nařízení „fyzická či právnická osoba, která vyrábí nebo sestavuje předmět na území [Unie]“. Z této definice vyplývá, že pojem výrobce předmětu se týká výhradně fyzických nebo právnických osob, které samy zajišťují výrobu nebo sestavení předmětu na území Unie. Pouze pokud osoba vyrábí nebo sestavuje na území Unie předmět odpovídající definici předmětu ve smyslu čl. 3 bodu 3 zmíněného nařízení, podléhá jakožto výrobce pravidlům čl. 7 odst. 2 téhož nařízení. Z článku 3 bodu 4 ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení REACH tudíž vyplývá, že oznamovací povinnost, kterou má výrobce, se týká pouze jím vyráběných nebo sestavovaných předmětů.

56 Tento výklad nachází oporu v bodě 29 odůvodnění uvedeného nařízení, v němž se uvádí, že „[j]elikož by výrobci a dovozci předmětů za své předměty měli nést odpovědnost, je vhodné zavést požadavek registrace u látek, jejichž uvolňování z předmětu se předpokládá a které pro toto použití nebyly registrovány“, a dále se dodává, že „[l]átky vzbuzující mimořádné obavy, které jsou v předmětech obsaženy v množství převyšujícím prahovou hodnotu množství a koncentrace, by měly být oznámeny [ECHA] v případě, že není možné vyloučit expozici látce a že látka pro toto použití nebyla nikým registrována“. Zákonodárce tím, že použil přivlastňovací zájmeno „své“, projevil úmysl omezit působnost povinnosti registrace a oznamovací povinnosti, které jsou upraveny v čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 téhož nařízení, pouze na předměty, jejichž výrobu nebo sestavování výrobci osobně zajišťují.

57 Z těchto skutečností vyplývá, že se oznamovací povinnost zavazující výrobce předmětu ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení REACH nevztahuje na předmět, který – třebaže byl tímto výrobcem použit jako vstupní materiál – byl vyroben třetí osobou.

58 Tento doslovný výklad čl. 7 odst. 2 nařízení REACH je v souladu s cílem sledovaným oznamovací povinností a v širším smyslu i s obecnou systematikou nařízení, jehož je součástí. Je totiž třeba připomenout, že z bodu 21 odůvodnění tohoto nařízení v podstatě vyplývá, že cílem registrace a hodnocení je doplňování informací o látkách, popřípadě použití pro „zahájení povolovacích nebo omezovacích postupů podle [zmíněného nařízení] nebo podle postupů pro řízení rizik stanovených jinými právními předpisy Společenství“.

59 V souladu s tímto obecným cílem má oznamovací povinnost upravená v čl. 7 odst. 2 nařízení REACH zajistit informování ECHA o některých látkách vzbuzujících mimořádné obavy, které ještě nebyly zaregistrovány. Nacházejí-li se tyto látky v předmětech, nevztahuje se na ně obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených ve směsích upravená v čl. 6 tohoto nařízení ani odpovídající povinnost předložit pro obecné účely registrace informace uvedené v článku 10 téhož nařízení.

60 Článek 7 odst. 2 téhož nařízení ukládá tedy výrobcům a dovozcům těchto předmětů oznamovat ECHA některé informace s cílem zamezit informačnímu deficitu ohledně použití látek, které vzbuzují mimořádné obavy, ve zmíněných předmětech. Podle čl. 7 odst. 4 písm. e) nařízení REACH toto sdělení obsahuje „stručný popis použití látek obsažených v předmětu podle bodu 3.5 přílohy VI a použití předmětů“.

61 V případech spadajících pod čl. 7 odst. 2 nařízení REACH je tedy výrobce povinen oznámit ECHA přítomnost látek vzbuzujících mimořádné obavy v předmětu, jenž vyrábí nebo sestavuje. Pokud je tento předmět následně použit druhým výrobcem jako vstupní materiál při výrobě složeného předmětu, nemá tento druhý výrobce povinnost sdělovat ECHA přítomnost dotčené látky v tomto předmětu. Takovéto sdělení by totiž nebylo než pouhou replikou sdělení již učiněného výrobcem tohoto předmětu. Takto nadbytečná a neužitečná zátěž by byla jen stěží slučitelná se zásadou proporcionality, jejíž nezbytné dodržování je připomínáno v bodě 130 odůvodnění uvedeného nařízení.

62 Z toho vyplývá, že pro účely čl. 7 odst. 2 téhož nařízení přísluší výrobci určit, zda je látka vzbuzující mimořádné obavy přítomna v každém předmětu, který vyrábí, v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních.

63 Předcházející úvahy jsou *mutatis mutandis* přenosné i na oznamovací povinnost, již dovozcům ukládá čl. 7 odst. 2 nařízení REACH.

64 Pojem „dovozce“ je definován v čl. 3 bodě 11 uvedeného nařízení jako „fyzická nebo právnická osoba usazená [v Unii], která odpovídá za dovoz“, přičemž dovoz je definován v čl. 3 bodě 10 téhož nařízení jako „fyzické uvedení na celní území [Unie]“.

65 Vzhledem k této definici musí být dovozce předmětu, v jehož složení se nachází jeden nebo více předmětů odpovídajících definici pojmu „předmět“ ve smyslu čl. 3 bodu 3 nařízení REACH, rovněž považován za dovozce tohoto či těchto předmětů pro účely použití čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení.

66 Je třeba zdůraznit, že jak vyplývá z bodu 49 stanoviska generální advokátky, cílem oznamovací povinnosti uložené v čl. 7 odst. 2 nařízení REACH výrobcům a dovozcům je zajistit ECHA co možná nejlepší informace o použití látek vzbuzujících mimořádné obavy v předmětech. Oznamovací povinnost uložená dovozcům umožňuje rovněž informovat ECHA o objemech, v nichž jsou uváděny na trh látky vzbuzující mimořádné obavy. Jak však vyplývá z bodu 34 odůvodnění tohoto nařízení, „tyto objemy naznačují možnost expozice člověka a životního prostředí látkám“.

67 Jak uvedla generální advokátka v bodě 68 svého stanoviska, při opačném výkladu by existovalo riziko, že by ECHA nebyla informována o používání a množství látek vzbuzujících mimořádné obavy uváděných na vnitřní trh. Taková situace by nebyla v souladu s účelem uvedeného nařízení spočívajícím v zajištění vysoké úrovně ochrany lidského zdraví a životního prostředí.

68 Ve svém vyjádření Komise připomněla skutečnost, že pro dovozce může být obtížné získat požadované informace od svých dodavatelů usazených ve třetích zemích. Obtíže tohoto druhu nejsou nicméně s to změnit výklad čl. 7 odst. 2 téhož nařízení.

69 Z toho vyplývá, že pro účely použití čl. 7 odst. 2 téhož nařízení výrobci předmětu složeného z několika předmětů přísluší, aby u každého z nich určil, zda je látka vzbuzující mimořádné obavy přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních tohoto předmětu.

K článku 33 nařízení REACH

70 Článek 33 odst. 1 nařízení REACH stanoví, že „každý dodavatel předmětu obsahujícího látku [identifikovanou jako vzbuzující mimořádné obavy] v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních poskytne příjemci předmětu dostatek informací, které jsou dostupné dodavateli, umožňujících bezpečné použití předmětu, včetně alespoň názvu látky“. Článek 33 odst. 2 tohoto nařízení ukládá obdobnou povinnost každému dodavateli předmětu odpovídajícího stejným podmínkám, na žádost spotřebitele.

71 Pojem „dodavatel předmětu“ je vymezen v čl. 3 bodě 33 nařízení jako „výrobce nebo dovozce předmětu nebo jiný účastník dodavatelského řetězce, který předmět uvádí na trh“.

72 Pojem „uvedení na trh“ je vymezen v čl. 3 bodě 12 téhož nařízení takto: „dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma. Za uvedení na trh se považuje rovněž dovoz“.

73 Z těchto skutečností vyplývá, že povinnost stanovená v článku 33 nařízení REACH se vztahuje na každou osobu přináležející k dodavatelskému řetězci, jestliže tato osoba poskytuje předmět třetí osobě.

74 Tato povinnost se liší od oznamovací povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení v několika ohledech.

75 Především je její osobní působnost mnohem širší než osobní působnost čl. 7 odst. 2 zmíněného nařízení. Zatímco se posledně uvedené ustanovení týká pouze výrobců a dovozců, článek 33 téhož nařízení ukládá informační povinnost všem hospodářským subjektům v dodavatelském řetězci. Zatímco ECHA je jediným adresátem oznamovací povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení REACH, prospívá informační povinnost stanovená v tomto článku 33 celé řadě osob. V rámci čl. 33 odst. 1 zmíněného nařízení musí být tudíž informace poskytnuta každému „příjemci předmětu“, tzn. podle čl. 3 bodu 35 téhož nařízení každému, kdo je „průmyslový nebo profesionální uživatel nebo distributor, kterému je předmět dodáván, avšak nikoli spotřebitel“. Informace podle čl. 33 odst. 2 nařízení REACH musí být poskytnuta každému spotřebiteli, který o ni požádá.

76 Dále se povinnost stanovená v článku 33 nařízení REACH liší od povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení, co se týče podmínek její uplatnitelnosti. Jak bylo zdůrazněno v bodě 39 tohoto rozsudku, uplatňování oznamovací povinnosti vyžaduje splnění čtyř kumulativních podmínek, včetně podmínky týkající se prahové hodnoty koncentrací látky vzbuzující mimořádné obavy ve výši 0,1 % hmotnostních. Naproti tomu v článku 33 uvedeného nařízení je stanovena pouze jediná podmínka.

77 Konečně se mechanismy oznamovací povinnosti a povinnosti poskytnout informace vzájemně liší svým účelem. Účelem oznamovací povinnosti je informovat ECHA o použití látek vzbuzujících mimořádné obavy v předmětech, aby bylo možno připravit přijetí případných opatření k řízení rizik příslušnými orgány v souladu s povolovacími nebo omezovacími postupy zavedenými nařízením REACH. Informační povinnost stanovená v článku 33 tohoto nařízení slouží sice rovněž obecnému účelu spočívajícímu v zabránění nepříznivým účinkům na lidské zdraví a životní prostředí, důsledků pro zdraví lidí a životní prostředí, má však, jak v podstatě vyplývá z bodů 56 a 58 odůvodnění

uvedeného nařízení, za cíl umožnit všem hospodářským subjektům v dodavatelském řetězci přijmout na jejich úrovni opatření k řízení rizik vyplývajících z přítomnosti látek vzbuzujících mimořádné obavy v předmětech, aby bylo zaručeno jejich zcela bezpečné používání.

78 Nepřímým cílem informační povinnosti je umožnit těmto subjektům, jakož i spotřebitelům, rozhodnout o volbě zdrojů svých dodávek s plnou znalostí vlastností předmětů, včetně předmětů, které jsou jejich součástí. V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodu 12 odůvodnění nařízení REACH vyplývá, že „[d]ůležitým cílem nového systému, který má být tímto nařízením zřízen, je podpořit a v určitých případech zajistit, že látky vzbuzující velké obavy budou postupně nahrazeny méně nebezpečnými látkami nebo technologiemi, jsou-li k dispozici vhodné a z ekonomického a technického hlediska uskutečnitelné alternativy“, a tento cíl se odráží v článku 55 uvedeného nařízení, který výslovně stanoví, že látky vzbuzující mimořádné obavy „[budou] „postupně nahrazeny vhodnými alternativními látkami nebo technologiemi, je-li to z hospodářského a technického hlediska uskutečnitelné“.

79 Spojení těchto různých vlastností hovoří tedy ve prospěch výkladu, který zajišťuje účinnost informační povinnosti stanovené v článku 33 téhož nařízení v celém dodavatelském řetězci až po konečného spotřebitele. Informační povinnost, kterou mají hospodářské subjekty v celém dodavatelském řetězci, je tedy určena ke sledování předmětu, jehož se týká, až ke konečnému spotřebiteli.

80 S takovouto povinností by byla neslučitelná domněnka, že by zahrnutí předmětu jakožto součásti složeného předmětu mohlo přerušit přenos této informační povinnosti informování na každý ze subjektů v dodavatelském řetězci, jelikož se zmíněná povinnost týká přímo přítomnosti látky vzbuzující mimořádné obavy v tomto předmětu.

81 Co se týče obav některých zúčastněných stran, které předložily Soudnímu dvoru vyjádření o slučitelnosti takového systému se zásadou proporcionality, je třeba zdůraznit, že informační povinnost vychází z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení REACH a doplňuje ji tím, že stanoví předávání zásadních informací týkajících se přítomnosti látky vzbuzující mimořádné obavy v celém dodavatelském řetězci všem hospodářským subjektům až po konečného spotřebitele. Dosah této povinnosti je však omezen článkem 33 téhož nařízení, který upřesňuje, že dodavatel předmětu poskytne spotřebiteli „dostatek informací umožňujících bezpečné použití [dotčeného předmětu]“, včetně alespoň názvu látky. Tento požadavek nelze tedy vhledem k jeho minimální povaze považovat za uložení nepřiměřené zátěže.

82 Z toho vyplývá, že článek 33 nařízení REACH musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení přísluší dodavateli předmětu, jehož jedna či více součástí představují předmět obsahující látku vzbuzující mimořádné obavy identifikovanou v souladu s čl. 59 odst. 1 tohoto nařízení, v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních na každý předmět, aby o přítomnosti této látky informoval příjemce, a na požádání i spotřebitele, a sdělil jim přinejmenším název dotyčné látky.

83 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že:

— článek 7 odst. 2 nařízení REACH musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení přísluší výrobci určit, zda látka vzbuzující mimořádné obavy, identifikovaná v souladu s čl. 59 odst. 1 tohoto nařízení, je přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních v každém předmětu, jejž vyrábí, a dovozci předmětu složeného z několika předmětů přísluší, aby u každého předmětu určil, zda je taková látka přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních tohoto předmětu;

— článek 33 nařízení REACH musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení přísluší dodavateli předmětu, jehož jeden či více předmětů, z nichž se skládá, představuje předmět obsahující látku vzbuzující mimořádné obavy, identifikovanou v souladu s čl. 59 odst. 1 tohoto

nařízení, v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních tohoto předmětu, aby o přítomnosti této látky informoval příjemce, a na požádání i spotřebitele, a sdělil jim přinejmenším název dotyčné látky.

K nákladům řízení

84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek (REACH), o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES, ve znění nařízení Komise (EU) č. 366/2011 ze dne 14. dubna musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení přísluší výrobci určit, zda látka vzbuzující mimořádné obavy, identifikovaná v souladu s čl. 59 odst. 1 tohoto nařízení, v platném znění, je přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních v každém předmětu, jejž vyrábí, a dovozci předmětu složeného z několika předmětů přísluší, aby u každého předmětu určil, zda je taková látka přítomna v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních tohoto předmětu.

Článek 33 nařízení č. 1907/2006, v platném znění, musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení přísluší dodavateli předmětu, jehož jeden či více předmětů, z nichž se skládá, představuje předmět obsahující látku vzbuzující mimořádné obavy, identifikovanou v souladu s čl. 59 odst. 1 tohoto nařízení, v koncentraci vyšší než 0,1 % hmotnostních tohoto předmětu, aby o přítomnosti této látky informoval příjemce, a na požádání i spotřebitele, a sdělil jim přinejmenším název dotyčné látky.

Podpisy